

Sygn. akt IV KK 67/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika

w sprawie **B. C. i A. B.**

skazanych z art. 279 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 sierpnia 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 6 września 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu.**

UZASADNIENIE

Prokurator wystąpił przeciwko B. C., A. B. i A. C., z zarzutem popełnienia przez nich, wspólnie i w porozumieniu, przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 września 2010 r. Sąd Rejonowy, po uwzględnieniu wniosków oskarżonych B. C. i A. B., złożonych w trybie art. 387 § 1 k.p.k. i wyłączeniu sprawy A. C. do odrębnego rozpoznania, uznał tych oskarżonych za winnych tego, że w okresie od 16 do 28 grudnia 2009 r., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez pokonanie zabezpieczeń fabrycznych, dokonali kradzieży z pobocza drogi krajowej nr DK 94, samochodu osobowego marki Fiat Seicento, wartości 3.000 zł na szkodę D. R. i za czyn ten, na podstawie art. 279 § 1 k.k., wymierzył każdemu z nich karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat, oddając obu oskarżonych pod dozór kuratora sądowego. Ponadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k., wymierzył B. C. karę 50 stawek dziennych grzywny, licząc po 20 zł za jedną stawkę.

Z tzw. zapowiedzią apelacji wystąpił oskarżony B. C., jednak nie wniósł on środka odwoławczego i w ostateczności wyrok Sądu Rejonowego, wydany wobec obu oskarżonych, uprawomocnił się. W rozpoznanej natomiast odrębnie sprawie A. C., wyrok Sądu Rejonowego, zapadły w dniu 29 czerwca 2011 r. – skazujący tego oskarżonego za popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 279 § 1 k.k., został w następstwie wniesionej przez niego apelacji zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 września 2011 r., przez zakwalifikowanie popełnionego przez niego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., po wyeliminowaniu z przypisanego czynu ustalenia o pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych samochodu, będącego przedmiotem kradzieży.

Obecnie Prokurator Generalny zaskarżył kasacją, wniesioną na korzyść B. C. i A. B., opisany na wstępie wyrok Sądu Rejonowego. Wyrokowi temu zarzucił *rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 387 § 2 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosków oskarżonych B. C. i A. B. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie im określonych kar bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomimo że okoliczności popełnienia zarzuczonego im przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. budziły wątpliwości*. Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w pełni zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przywołanego w zarzucie tej skargi przepisu, wniosek złożony przez oskarżonego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. podlega kontroli sądu. Wydanie, zgodnie z tym wnioskiem, wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzależnione jest przede wszystkim od możliwości kategorycznego stwierdzenia, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, przy czym oczywiście rację ma Prokurator Generalny, gdy podkreśla – a można dodać, że kwestia ta była przedmiotem licznych, także publikowanych, wypowiedzi Sądu Najwyższego – iż wymóg ten odnosi się nie tylko do zasadniczej kwestii samego sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, ale i do wszelkich okoliczności ważących na kształcie i rozmiarze odpowiedzialności karnej za ten czyn. Bez wątplenia, wiąże się to z koniecznością zbadania zgromadzonego dotąd materiału dowodowego, a przeprowadzenie takiej analizy jest oczywiście niezbędną także wówczas, gdy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Prawidłowa, a więc uwzględniająca cały stan sprawy analiza wyjaśnień oskarżonego pozostaje przecież w ścisłym sprzężeniu z oceną, czy jednak nie ma konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego – wobec rysujących się w podanym wyżej zakresie wątpliwości, czy też wątpliwości takich brak, a wobec tego istnieje podstawa do wydania, bez przeprowadzenia rozprawy w całości, wyroku skazującego za popełnienie określonego czynu.

Na tym tle trafnie podnosi autor kasacji, że rozpoznający wniosek oskarżonych B. C. i A. B. Sąd Rejonowy, nie sprostął wyżej opisanym wymogom, wynikającym z dyspozycji art. 387 § 2 k.p.k., o czym zresztą świadczy wprost treść sporządzonych w odniesieniu do B. C. pisemnych motywów wydanego w omawianym trybie wyroku. Z uzasadnienia tego generalnie wynika, że Sąd Rejonowy nadał zasadnicze znaczenie faktowi werbalnego przyznania się obu oskarżonych do popełnienia zarzucanego im czynu, polegającego na kradzieży z włamaniem opisanego w zarzucie samochodu, nie przywiązując już jednak wagi do treści tak wyjaśnień B. C., jak i wypowiedzi pozostałych uczestników będącego przedmiotem osądu zdarzenia, na temat sposobu dokonania zaboru tego pojazdu. Tymczasem, w swych wyjaśnieniach B. C., przyznając ów fakt zaboru stwierdził, że siedząc w samochodzie, którym sprawcy udali się na miejsce postoju a następnie odholowali przedmiotowy pojazd, nie widział w jaki sposób A. B. i A.C. dostali się do jego wnętrza, zwłaszcza nie widział, aby wybili w nim szybę. Z kolei, z wyjaśnień A. B. wynikało wprost, że w momencie przybycia na miejsce samochód miał już

wybitą szybę, pojazd był otwarty i nie było w nim akumulatora, a takiej samej treści wyjaśnienia złożył też w postępowaniu przygotowawczym A. C. Wymowa tych okoliczności nie byłaby jeszcze tak jaskrawa, gdyby nie to, że z zeznań D. R., właściciela samochodu, wynikało jednocześnie, iż pozostawiony przez niego na poboczu drogi, w związku z awarią systemu chłodzenia, pojazd stał tam co najmniej przez okres około tygodnia, bowiem od dnia 16 grudnia 2009 r. do dnia 22 lub 23 grudnia 2009 r. – gdy pokrzywdzony widział go przejeżdżając obok (nie wiadomo czy sprawdzał jego stan), zaś kradzież samochodu została przez niego stwierdzona dopiero w dniu 28 grudnia 2009 r. Te fakty bowiem dawały asumpt do rozważenia nie tylko najbardziej prawdopodobnej daty dokonania kradzieży samochodu, co czynił Sąd Rejonowy, ale przede wszystkim tego, czy podane w zarzucie aktu oskarżenia okoliczności popełnienia tej kradzieży – a więc sposób jej dokonania – są zupełnie niewątpliwe i czy w tym stanie dowodowym da się jednoznacznie wykluczyć, że włamania do samochodu (wybicia w nim szyby) dokonały inne osoby, natomiast zachowanie oskarżonych B. C. i A. B. wypełniło znamiona zwykłej jego kradzieży.

Powierzchowne, by wprost nie powiedzieć niedostateczne, rozważenie omówionych realiów sprawy przez Sąd Rejonowy, doprowadziło do bezkrytycznego potraktowania wniosku oskarżonych o dobrowolne poddanie się karze i do oczywiście niesłusznego – w świetle dyspozycji art. 387 § 2 k.p.k. – jego uwzględnienia. Na marginesie tylko można dodać, że o nie dość wnikliwej kontroli wniosku świadczy również zaakceptowanie przez Sąd Rejonowy przepisu art. 71 § 1 k.k., w miejsce art. 33 § 2 k.k., jako podstawy wymiaru kary grzywny B. C., w sytuacji ustalenia, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zaprezentowany w kasacji pogląd, że uchybienie dyspozycji art. 387 § 2 k.p.k. przez Sąd *meriti* miało charakter rażący oraz że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku jest oczywiście trafny. Uniknięcie tego uchybienia, przy dostrzeżeniu niespełnienia przesłanki braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia przestępstwa, określonej wyżej wymienionym przepisem, mogło wszak doprowadzić do odmiennych (bardziej korzystnych) ustaleń o odpowiedzialności karnej oskarżonych. Z tych więc powodów, uznając wniosek kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku – w celu wyjaśnienia w toku ponowionego postępowania omówionych wyżej wątpliwości – za w pełni zasadny, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

